

Hồi 52

Thiếu lâm thoát nạn

Lâm Đoàn Nghĩa tuy đã biết người của Lôi Âm Tự nhưng vẫn hỏi:

- Tiểu nhị ca, chuyện gì thế?

- Có một sư phụ tìm hai vị.

- Bảo vị đó chờ một lát.

Lâm Đoàn Nghĩa thấp đèn lên, hai người mặc y phục vào chỉnh tề, gọi tiểu nhị vào tính tiền rồi mang hành lý bước ra khỏi phòng.

Một trung niên hoà thượng chấp tay hợp thập nói:

- Tiểu tăng là Tín Đức tham kiến hai vị đại hiệp!

Hai người ôm quyền hoàn lễ.

Tín Đức lại nói:

- Phương trượng sai tiểu tăng mang ngựa tới hầu giá hai vị.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Chúng ta đi thôi!

Ra tới sân đã thấy hai con ngựa trắng đủ yên cương chờ sẵn.

Lâm Đoàn Nghĩa và Thạch Giác lên ngựa vẫy chào Tín Đức rồi phi ra cửa hướng ra cổng thành phía bắc.

Tới Lôi Âm Tự thì mọi người đã tề tựu trước miếu viện.

Lần này xuất hành ngoài Lâm Đoàn Nghĩa, Thạch Giác, Tống Công Đạt còn có Minh Hoá, hai vị trụ trì Hồng Đức, Minh Hiển và mười cao thủ khác.

Không ngờ Minh Hoá kịp hỏi, Lâm Đoàn Nghĩa nói ngay:

- Đại sư, tối qua Phương Thông sư huynh còn chưa tới Nam Trịnh. Vạn bối đã nhận lại sư muội nếu huynh ấy đến kịp thì cứ đi thẳng tới Tung Sơn.

Minh Hoá gật đầu nói:

- Chúng ta lên đường thôi!

Đoàn nhân mã gồm mười sáu người lên ngựa, nhằm hướng tây bắc tiến phát.

Còn may là đạo ấy đã cuối thu nên khí trời đã mát dịu. Mặc dù thế, đi chừng trăm dặm thì đã bắt đầu có sự phân hoá.

Minh Hoá ra lệnh cho những con ngựa tốt nhất ưu tiên cho ba vị khách và hai vị trụ trì, còn những con hơi kém hơn thì đi thành một tốp theo sau.

Cuối giờ ty thì tới một trấn thành gọi là Cổ Liễu, toán đi trước vào một khách điếm nghỉ ngơi, cốt yếu là để ngựa dưỡng sức.

Sang giờ mùi, đoàn lại tiếp tục hành trình.

Cuối giờ thân, một đoàn tám kỵ mã đầu tiên lên tới sơn môn Thái Thất Phong. Ngõi đệ nhất cổ tự nguy nga đã hiện ra trước mặt.

Thấy sơn môn vắng lặng không một bóng người, hai cánh cổng đồ sộ mở toang, Minh Hoá lo lắng nói:

- Chỉ e chúng ta đến quá muộn, biến cố đã phát sinh...

Đến gần hơn mới biết điều dự đoán của Minh Hoá quả không sai, hai con sư tử đá cao sừng sững mấy trăm năm nay chầu trước cổng, một con đã bị chưởng lực đánh nát thành bụi phấn!

Cả tám người không ai nói câu nào, vội vã xuống ngựa để cho một hoà thượng tìm chỗ buộc rồi lao vào cổng.

Mới qua cổng, chợt có hai nhân ảnh lao ra quát:

- Đứng lại!

Chỉ cần thấy đôi phương không bận cà sa, Minh Hoà đang chạy trước liền phát tay phát ra một chưởng.

Vị phương trượng vừa cảm hận, vừa nóng lòng vận tới mười thành công lực làm tên hán tử bạt xa mấy trượng ngã vật xuống.

Tên hán tử thứ hai thấy vậy đang định chạy thì bị Thạch Giác lao tới vung chưởng đánh chết tươi.

Ngay từ đại môn vào đến một trăm linh tám bậc thạch cấp dẫn vào đại điện, một cảnh tượng hãi hùng bày ra trước mắt mọi người: có tới ba bốn chục tăng nhân nằm la liệt khắp

nơi, chết theo đủ mọi tư thế nhưng không người nào bị thương tích, ngoại trừ thất khiếu đều trào máu.

Trong đại điện cũng có vài chục tăng nhân bị giết, tử trạng cũng giống hệt như bên ngoài. Không thấy người nào còn sống, cũng không thấy bóng dáng địch nhân đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa cúi xuống xem xét vài tử thi rồi ngẩng lên nói:

- Đại sư, những người bị giết công lực thế nào?

Minh Hoà đáp:

- Hầu hết đều mặc thanh y, đó là thuộc hàng chữ Ngộ. Bốn tử những vị có bối phận với Chuông môn đều mặc cà sa màu đỏ, thuộc hàng chữ Viên, tiếp đến cà sa màu vàng thuộc hàng chữ Trí ở đây có bốn năm người, còn lại đến chữ Ngộ.

Lại hỏi:

- Lâm thí chủ có nhận ra họ bị giết vì độc công gì không?

- Âm Phách Suu Hồn.

Tống Công Đạt hỏi:

- Âm Phách Suu Hồn?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Không sai!

Tống Công Đạt nói:

- Trong Long Tự Thập Tam Tôn chỉ có Đào Chân mới luyện thành công phu đó, nay hấn đã chết, nghe nói đệ tử hấn là Tống Hữu Nhất và đồ tôn "Dục Long" Phùng Duệ cũng đã bị thiếu hiệp giết, sao còn người thi triển Âm Phách Suu Hồn?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Thực ra Tống Hữu Nhất có mấy tên đệ tử biết Âm Phách Suu Hồn, nhưng hoả hầu rất kém, không đủ sức giết người, chỉ e Tống Hữu Nhất còn có sư huynh đệ.

Minh Hoá hỏi:

- Uy lực của loại độc công này thế nào?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Nếu Âm Phách Suu Hồn giết được cao thủ hạng tam lưu thì cao thủ nhị lưu phải tận lực vận nội công khách cự mới bảo vệ được tính mạng, điều đó tạo điều kiện cho một số cao thủ khác hạ sát thủ.

Minh Hoá nói:

- Nhưng địch nhân cũng bị ảnh hưởng vì Âm Phách Suu Hồn mà?

Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Đương nhiên chúng có phương pháp đề phòng.

- Cao thủ nhất lưu có bị ảnh hưởng bởi công phu này không?

- Nếu Đào Chân thi triển công phu này thì cả cao thủ nhất lưu cũng bị ảnh hưởng, những hạng như Tống Hữu Nhất hoặc sư huynh đệ hấn thì còn chưa làm được.

Chàng lại hỏi:

- Tổng số người của Thiếu Lâm là bao nhiêu?

- Trừ một số thường có việc ra ngoài, trong chùa thường xuyên có trên dưới hai trăm người.

- Họ thường ở đâu?

- Trong những khi gặp tình trạng khẩn cấp, mọi người thường được triệu đến La Hán Điện.

- Chúng ta tới đó đi! Hy vọng rằng đối phương còn chưa hạ sát thủ, chỉ cần chúng tiếp tục thi triển Âm Phách Suu Hồn rồi tập trung những cao thủ khác đồng loạt xuất thủ thì tình hình sẽ rất nghiêm trọng.

Tống Công Đạt nói:

- Lâm thiếu hiệp hiện đã hoá trang, chỉ e một mình thiếu hiệp mới vận Cửu Dã Thần Công đối phó được với Âm Phách Suu Hồn, vì thế cần giữ kín thân phận trước khi tiêu diệt được tên lợi hại đó, nếu để chúng biết đề phòng thì sẽ bất lợi!

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Xin lĩnh ý tiền bối.

Tám người xuyên qua tiền điện thênh thang, thảnh thảng lại gặp mấy thi thể nằm rải rác.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Trừ Tống tiền bối, Đại sư và Thạch huynh ra, xin bốn vị Đại sư dừng lại ở đây để tránh khỏi bị Âm Phách Suu Hồn làm hại, khi nào nghe trong kia xảy ra giao chiến sẽ vào!

Minh Hoá ra lệnh cho bốn vị hoà thượng dừng lại, tìm cách giải cứu cho những người còn sống sót.

Xuyên qua hai dãy hành lang dài mới đến La Hán Điện.

Tới đây đã cảm thấy một thứ âm thanh dội vào tai nhức buốt như kim châm.

Lâm Đoàn Nghĩa dừng lại nói:

- Xin các vị vận công kháng cự Âm Phách Suu Hồn!

Đưa mắt nhìn tới, chỉ thấy bảy tám chục tầng nhân ngồi thành một đám, chừng hai chục vị bận tăng bào màu đỏ, số còn lại là màu vàng, tất cả đang nhắm mắt hành công, chắc để kháng cự lại Âm Phách Suu Hồn.

Đứng đối diện với họ chừng mười trượng có khoảng ba chục người khác, y phục đủ loại, đặc biệt có hai lão nhân bận cẩm bào.

Đứng trước bọn người này là một hoàng y lão nhân đang hú lên âm thanh rin rít như tiếng rần.

Lâm Đoàn Nghĩa thở phào một hơi nói:

- Tình hình tạm thời chưa đến nỗi quá nghiêm trọng.

Chàng nhìn sang Tống Công Đạt hỏi:

- Tống tiền bối! Trong số đó có người nào là Tôn chủ Long Tự Thập Tam Tôn không?

- Có Hắc Long Tôn chủ Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh và Độc Long Tôn chủ Suu Hồn chưởng Quách Tần.

- Bản lĩnh của Tôn Vinh thế nào?

- Hắn có Xích Sát chưởng nhưng không địch nổi Minh Vương chưởng pháp của sư phụ người. Chỉ có Suu Hồn chưởng của Quách Tần là thứ độc chưởng rất lợi hại.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Tiền bối đừng lo, chưởng pháp này vẫn bối đã từng lĩnh giáo. Bây giờ chúng ta vào đi!

Chàng vận Cửu Dã Thần Công tới cực hạn, phi thân lao vút lên không rồi đáp xuống đứng ở đầu hàng đám tăng nhân, quay người đối diện với hoàng y lão nhân bức Cửu Dã Thần Công ra.

Ba người khác cũng phi thân lướt theo đáp xuống bên cạnh Lâm Đoàn Nghĩa.

Hoàng y lão nhân đang dốc hết công lực phát Âm Phách Suu Hồn, chợt cảm thấy người chấn động, công lực tiêu tán dần.

Hắn kinh hãi thu công nhìn bốn người vừa xuất hiện hỏi:

- Các người là ai?

Tám chục vị tăng nhân cảm thấy áp lực giảm bớt rồi mất hẳn, nghe hỏi liền ngẩng lên nhìn.

Mấy vị bện tăng bào màu đỏ cất tiếng niệm Phật nói:

- Minh Hoá sư đệ!

Có mấy vị nhìn Tống Công Đạt nói:

- Thiện tai! Thiện tai! Tệ tự đang gặp hoạ, Tống lão thí chủ tới đây làm gì để chuốc lấy hoạ sát thân?

Minh Hoá nói với một lão hoà thượng:

- Xin Chưởng môn sư huynh cho mọi người đứng lên đi!

Vị Chưởng môn Thiếu Lâm là Viên Chân Đại sư thở dài nói:

- A Di Đà Phật! Hai vị sư huynh của người là Viên Ngỗi, Viên Đức đã bị giết bởi Suu Hồn chưởng, ba vị khác Viên Mộc, Viên Thái, Viên Kim bị trọng thương vì Xích Sát chưởng và sáu bảy chục đệ tử bỏ mạng với Âm Phách Suu Hồn. Lần này đối phương kết hợp thi triển Âm Phách Suu Hồn, chuẩn bị dốc toàn lực hạ sát thủ, chỉ e Thiếu Lâm Tự không tránh khỏi huyết kiếp!

Minh Hoá nói:

- Dù chết, chúng ta cũng nên liều một trận cuối cùng!

- Chính chúng ta cũng đang có ý niệm đó, chờ đối phương hạ sát thủ sẽ cùng liều một trường huyết chiến tối hậu, Thiếu Lâm phái dù bị tận diệt cũng không khuất phục!

Nói xong ra lệnh cho chúng tăng đứng lên.

Tám chục cao thủ kiệt xuất nhất Thiếu Lâm mặt đều lộ rõ oán hận, vận công sẵn sàng cho một cuộc liều đấu cuối cùng...

Từ phía địch nhân vang lên một tràng cười như sấm dậy làm chấn động cả toà La Hán Điện, tiếp đó một lão nhân bận cẩm bào, tóc bạc lơ thơ, sắc mặt nhợt nhạt nhưng hai mắt sáng rực như hai ngọn đuốc rền lên:

- Có chí khí! Nếu chúng tăng một lòng muốn thế, lão phu sẵn lòng siêu độ cho các người!

Lão nhân khác cũng bận cẩm bào nhìn Tống Công Đạt, chấp tay nói:

- Thì ra là Tống lão huynh! Không ngờ Hồ Tôn cũng có quan hệ mật thiết với Thiếu Lâm như vậy!

Tống Công Đạt ôm quyền hoàn lễ đáp:

- Lão phu có một vị lão hữu ở Thiếu Lâm Tự nên thỉnh thoảng ghé thăm. Nguyên là Tôn bằng hữu lần này suất lãnh huynh đệ của Long Tự Thập Tam Tôn tới tiêu diệt Thiếu Lâm Tự!

Nguyên người này là Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh, Tôn chủ Hắc Long Tôn của Long Tự Thập Tam Tôn.

Cẩm bào lão nhân khác là Tôn chủ Độc Long Tôn Suu Hồn chưởng Quách Tần tiếp lời:

- Đã mấy chục năm không gặp Tống huynh. Nay huynh đệ với Thiếu Lâm Tự cần giải quyết một chuyện xung khắc, xin Tống huynh và các vị không liên quan tránh ra một bên, chờ bốn phái giải quyết xong chúng ta sẽ thương nghị!

Lúc đầu thấy ba vị tục nhân xuất hiện cùng đi với Minh Hoá làm đối phương thu Âm Phách Suu Hồn, Viên Chân Đại sư và chúng tăng cho rằng có cứu tinh xuất hiện, nhưng sau khi nghe Tống Công Đạt xung huynh gọi đệ với địch nhân, họ càng trở nên tuyệt vọng hơn.

Chỉ trừ Viên Hoàng Đại sư và một vài người khác biết rõ Tống Công Đạt là bạn chứ không phải thù, tuy vậy vốn biết Hồ Tôn và Long Tôn ngày xưa chỉ là một tổ chức nên không khỏi hoài nghi.

Cho dù vị đó có đứng ngoài không tham gia vào cuộc ân oán này thì tình cảnh của Thiếu Lâm Tự đã đủ bi đát rồi.

Tống Công Đạt nói:

- Các vị nhầm rồi! Lão phu tới đây chỉ có mục đích gặp các vị!

Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh cười hô hô nói:

- Rất tốt! Tiểu đệ rất hoan nghênh sự hợp tác của Tống huynh và Hồ Tôn. Nhưng Long Tự Thập Tam Tôn dư sức giải quyết Thiếu Lâm Tự, Tống huynh hãy chờ xong việc, chúng ta sẽ tổ chức đại tiệc trùng phùng!

Tống Công Đạt chợt đánh giọng:

- Lão phu hoàn toàn không có ý hợp tác với các ngươi mà trái lại...

Toàn trường nghe câu đó lập tức nổi lên tiếng xì xầm.

Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh nhíu mày hỏi:

- Trái lại?

Hắn hơi biến sắc, lướt mắt nhìn quanh xem còn người của Hồ Tôn bao vây bên ngoài không.

Tống Công Đạt cười nhạt nói:

- Ngươi đừng lo. Bên ngoài không còn người nào khác của Hồ Tôn đâu!

Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh nghe nói thế thì yên tâm ngay.

Trong giang hồ lực lượng của Hồ Tôn không phải nhỏ, nếu hôm nay có vài chục cao thủ Hồ Tôn tới đây thì kết quả thế nào sẽ rất khó xác định.

Mặt hắn thoáng qua nụ cười đắc ý, hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ Tống huynh muốn đối địch với bốn phái?

Tống Công Đạt thản nhiên xác nhận:

- Không sai!

Sưu Hồn chưởng Quách Tần chen lời:

- Hồ Tôn và Long Tôn đã có hiệp ước không xâm phạm, chẳng lẽ Tống huynh muốn xoá bỏ điều ước?

- Chính Long Tôn các ngươi đã xoá bỏ trước!

Tôn Vinh hỏi?

- Vì sao Tống huynh lại nói thế?

Tống Công Đạt chợt quát lên:

- Ngươi còn hỏi vì sao ư? Các ngươi dám mua chuộc một số phản đồ của Hồ Tôn bắt cóc làm hại nhi tử ta?

Mắt Tôn Vinh ánh lên tia hiểm độc, hỏi:

- Tống huynh nói gì? Bốn phái bắt cóc làm hại lệnh lang Tống Tử Thuỷ?
- Không sai!
- Tống huynh có chứng cứ gì không?
- Đương nhiên có chứng cứ!
- Xin cho biết!

Tống Công Đạt quát:

- Tử Thuỷ bị cho uống một loại độc được gọi là Mè Độc Cương Thiệt Hoàn. Khấp võ lâm, ngoài lão độc vật Đoạt Mệnh Thần Y Giang Chấn Thiên ra, còn ai có loại thuốc đó?

Tôn Vinh chợt cười nhạt nói:

Thôi được! Cứ cho rằng đó là sự thật. Nhưng có nguyên nhân của nó.

- Nguyên nhân gì?
- Tại sao Long Tự Thập Tam Tôn cho người sang liên kết với Hồ Tôn, các vị dám cự tuyệt?

Tống Công Đạt đáp:

- Cự tuyệt liên kết để chống lại các môn phái khác, đó không phải là phá bỏ hiệp ước không xâm phạm!

Tôn Vinh ngửa mặt cất một tràng cười cuồng ngạo nói:

- Trong giang hồ không hợp tác tất đối địch. Các hạ nên biết lệnh lang Tống Tử Thuỷ chỉ mới là sự khởi đầu mà thôi!

Tống Công Đạt nghiêng răng nói:

- Các ngươi dám?

Tôn Vinh thản nhiên đáp:

- Có gì mà không dám? Hôm nay các hạ tìm đến chúng ta định trả thù cho lệnh lang đúng không?

- Không sai!

Tôn Vinh cười nhạt nói:

- Các hạ đến trả thù vào lúc này thì đúng là tự tìm chết rồi đấy! Bạch Vân chưởng của ngươi còn gắng gượng kháng cự được với Xích Sát chưởng của lão phu, nhưng ngoài Ác Quỷ Chu Bài còn Suu Hồn chưởng của Quách lão đệ và Âm Phách Suu Hồn của sư đệ Thái Công Hành, các hạ có dám nghĩ rằng mình giữ được mạng không?

Tống Công Đạt đáp:

- Các ngươi có bản lĩnh gì thì cứ thi thố hết đi!

Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh cười nhạt nói:

- Hắc hắc! Ngươi đã muốn chết chung với bọn lừa trọc Thiếu Lâm Tự thì bọn Tôn chủ không gượng ép!

Tới đó phất tay ra lệnh:

- Thái sư đệ! Tiếp tục đi!

Thái Công Hành bắt đầu vận nội công, y phục hần căng dần lên...

Tống Công Đạt ngạc nhiên tự hỏi:

- Vì sao Lâm Đoàn Nghĩa không thừa cơ hấn chưa kịp thi triển Âm Phách Suu Hồn mà xuất thủ giết đi, chờ lúc nữa mọi người bị khống chế thì làm thế nào?

Minh Hoá cũng cùng ý nghĩ đó, cả hai người ngạc nhiên đưa mắt nhìn Lâm Đoàn Nghĩa.

Lúc đó chàng cũng đang vận Cửu Dã Thần Công làm y phục căng phồng như cánh buồm trước gió.

Âm thanh rin rít của Thái Công Hành tạo nên luồng chấn lực toả khắp không gian bao trùm một khu vực vài mẫu đất làm mọi người nhúc nhút tai.

Nhưng người của Thiếu Lâm Tự vẫn đứng trơ trơ vận công kháng cự lại, không một ai ngồi xuống!

Nhưng một lúc sau, áp lực đập vào tai giảm bớt dần, không giống hàng trăm mũi kim chọc vào tai như trước mà chỉ còn nghe ong ong nữa thôi.

Hai đôi thủ Lâm Đoàn Nghĩa và Thái Công Hành đứng đối diện, cách nhau chừng năm trượng, vẫn không ngừng vận công, một bên Cửu Dã Thần Công, bên kia Âm Phách Suu Hồn công bức tới nhau.

Lúc này, ngoài Lâm Đoàn Nghĩa là người chủ động, Thái Công Hành đã nhận ra chính thiếu niên kia là kinh địch của mình.

Không những thế, ba chục cao thủ Long Tụ Thập Tam Tôn và tám chục cao thủ kiệt xuất nhất của Thiếu Lâm Tụ cùng hiểu rõ nhân vật chính của cuộc đối đầu sinh tử một mất một còn hôm nay là ai.

Chúng tăng không còn vận công để đối phó với Âm Phách Su Hồn vì đã hoàn toàn mất đi áp lực, chỉ vận công vào song thủ chuẩn bị đối địch. Một số cầm sẵn thiền trượng và giới đao sẵn sàng phản công.

Chương môn nhân Thiếu Lâm Tụ Viên Chân Đại Sư và các vị Giám viện, Trưởng lão mặt đều tươi giãn ra.

Bây giờ họ đã hiểu rằng không phải Minh Hoá đến đây cùng tuần tiết với đệ tử Thiếu Lâm mà đã cầu được cứu tinh.

Sau khi Tống Công Đạt nói rõ mục đích của mình tới đây là đối địch với Long Tụ Thập Tam Tôn, Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh ra lệnh cho Thái Công Hành thi triển Âm Phách Su Hồn công, chỉ cần chờ người của Thiếu Lâm Tụ ngồi xuống vận công kháng cự là lập tức ra lệnh hạ sát thủ, không ngờ đối phương tỏ ra không chút áp lực nào.

Hắn xác định rằng mình có thể đấu với Tống Công Đạt thành bình thủ, sư đệ Su Hồn chương Quách Tần chẳng qua chỉ đấu với Chương môn Thiếu Lâm Tụ và thêm vài ba vị Trưởng lão khác cũng chưa chắc đã thắng nổi, huống chi còn có hán tử cao lớn như Hộ pháp lạ mặt kia võ công chưa hẳn đã kém thiếu niên đang đấu với Thái Công Hành, và năm vị Giám viện, cả chục vị Kim cương, Hộ pháp đều có võ công cao cường, và hàng trăm tăng nhân khác?

Bởi vì thế hắn chưa dám ra lệnh xuất thủ, hy vọng Thái Công Hành có thể xoay chuyển tình hình.

Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh phần nào hối hận rằng giá như trước khi bọn Tống Công Đạt tới, nếu xuất thủ thì đã có thể tiêu diệt toàn bộ đệ tử Thiếu Lâm Tụ rồi!

Thời gian qua chừng một tuần trả, cả song phương đều tỏ ra hết sức căng thẳng, không bên nào dám ra lệnh tấn công, vừa đưa mắt dè chừng đối phương, vừa chăm chú quan sát hai đối thủ đang đấu nội lực.

Sắc mặt Lâm Đoàn Nghĩa hơi tái đi, còn sắc mặt Thái Công Hành từ đỏ bầm dần dần chuyển sang tím ngắt.

Lúc này thì mọi người đã dễ dàng phân xuất thắng phụ, nhưng vì ai cũng lo cho người của mình nên không dám nói to, sợ sẽ làm phân thân sẽ rất nguy hiểm.

Cuối cùng thân thể Thái Công Hành giật mạnh một cái, ngã ngửa ra sau, miệng phun ra một vòi máu.

Hơn trăm người cùng “Ồ!” lên một tiếng, một bên thán phục và phẫn chấn, còn bên kia thì kinh hoàng.

Thái Công Hành là đại đệ tử của Đào Chân, công lực không kém sư phụ bao nhiêu, vì thế mà sau khi Đào Chân mất hẳn lập tức được cất nhắc lên làm Tôn chủ Phi Long Tôn.

Mặt khác, Âm Phách Sư Hồn được coi là tuyệt công đệ nhất trong Long Tự Thập Tam Tôn, ngay đến Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh và Sư Hồn chương Quách Tần còn chưa dám tin là mình có thể thắng nổi sư đệ.

Thế mà chỉ sau chưa đầy hai khắc đấu nội lực, vị Tôn chủ tân nhiệm táng mạng bởi tay của một thiếu niên, ai mà không kinh sợ?

Một tên hán tử vội đỡ lấy hãn, còn một tên khác lao vào Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Tiểu tử! Đền mạng cho sư thúc ra!

Dứt lời vung chưởng đánh ra.

Thạch Giác lao tới như tia chớp, đưa bàn tay to như nải chuối phát chưởng đối địch!

Chỉ nghe “Bình” một tiếng, tên hán tử rú lên một tiếng, bị đánh bật lên cao bốn năm trượng bay qua đầu đồng bọn.

Một tên vội lao tới đỡ lấy cúi xuống nhìn thì nhận ra hãn đã chết!

Minh Hoá Đại sư sợ Lâm Đoàn Nghĩa bị nội thương kéo chàng lùi lại để tránh địch nhân tập kích khẽ nói:

- Lâm thí chủ mau vận công chữa thương đi, đề phòng bọn ma đầu kia còn thi triển độc công khác đấy!

Nhưng sau khi hấp thụ được linh khí của Thiên Tái Thần Độc, chẳng những công lực tăng thêm rất nhiều mà khả năng hồi phục cũng rất nhanh.

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Đại sư cứ yên tâm! Văn bối chưa đến nỗi bị nội thương đâu.

Chàng hít vào vài hơi chân khí, cơ thể liền hồi phục lại ngay.

Viên Chân Đại sư hỏi khẽ Minh Hoá:

- Sư đệ gọi thiếu niên đó họ Lâm, chẳng lẽ chính là Lâm Đoàn Nghĩa?

Minh Hoá gật đầu:

- Vâng!
- Nhân xưng “Phấn”...

Lão định nói “Phấn Diện Độc Lang” nhưng kịp dừng lại.

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra nhưng chàng giả tảng không nghe bước lên chỗ cũ.

Sưu Hồn Chuông Quách Tần nhảy lên hai bước đối diện với chàng hỏi:

- Tiểu tử ngươi là ai?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Cái đó các ngươi không cần biết!
- Ngươi với bốn phái có cừ oán gì mà ngươi hạ độc thủ tàn bạo như thế?
- Không cừ không oán!

Quách Tần giận đến nổi mặt đỏ bầm, rít lên:

- Tiểu cẩu to gan! Trong giang hồ có lý đâu như thế?

Lâm Đoàn Nghĩa bỗng đánh giọng:

- Ta hỏi ngươi, Kim Dao Lâm Vũ có thù oán gì với Long Tụ Thập Tam Tôn mà các ngươi đến Tùng Vân Sơn Trang tàn sát gần trăm người cả chủ lẫn khách, giá hoạ cho Ngũ Độc Truy Hồn Chuông Mi Cổ Thương tiền bối? Tiếp đó hàng chục cao thủ khác trên khắp giang hồ như Phục Ma Kiếm Khách, Long Quái Bà Bà, Tề Đông Nhị Tẩu, Thất Dương Dao Thạch Lục, Tinh Âm Thần Ni, Nhất Trần Đại sư, Vĩ Khang đạo trưởng, Sinh Tử Phán, Thừa Sai Khách, Diêm Vương Phán... có thù oán gì mà đều gặp phải độc thủ của các ngươi? Như hôm nay Thiếu Lâm Tụ đã gây thù chuốc oán với Long Tụ Thập Tam Tôn hồi nào mà các ngươi kéo đến định gây hoạ diệt môn?

Những lời lẽ đánh thép đó làm Sưu Hồn Chuông Quách Tần cứng lưỡi không biết trả lời sao.

Lâm Đoàn Nghĩa nói tiếp:

- Chỉ vì đoạt nội đan của Thiên Tài Thần Độc mà các ngươi cùng Tuyết Phong Tam Lão, Băng Nguyên Ngũ Tử đã lập mưu phao tin khắp giang hồ để đưa hàng trăm cao thủ võ lâm vào chỗ chết cho các ngươi ngồi sau hưởng lợi, những tội ác đó dù Long Tụ Thập Tam Tôn bị tiêu diệt đến mười lần cũng không trả đủ nợ máu!

Suu Hồn Chuông Quách Tần hỏi:

- Vậy là ngươi làm Phán quan đại diện cho Võ lâm?

- Không sai! Chẳng riêng gì ta mà tất cả những nhân vật nghĩa hiệp trong giang hồ đều phán xử các ngươi!

Suu Hồn Chuông Quách Tần cười "hắc hắc" nói:

- Chỉ sợ ngươi không đủ bản lĩnh mà chỉ tự mình tìm họa sát thân thôi!

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt đáp:

- Các ngươi cứ thử xem!

Quách Tần lại tiến vào hai bước quát:

- Lão phu chính đang muốn thử đây!

Dứt lời đưa song chưởng lên, một tay đặt ngang sườn, một tay hoành ngang trước ngực vận công vào...

Viên Chân Đại sư kêu lên:

- Thiếu thí chủ cẩn thận! Đó là Suu Hồn Độc chưởng!

Lâm Đoàn Nghĩa gạt đầu đáp:

- Văn bối tuân lệnh!

Nói xong cũng tiến vào hai bước, hai tay đã vận Cửu Dã Thần Công lên tới mười thành sẵn sàng đối địch.

Một lúc sau từ chưởng tâm Quách Tần toả ra làn khói xanh, còn từ chưởng tâm Lâm Đoàn Nghĩa toát ra luồng khói trắng.

Y phục cả hai đối thủ không gió mà căng phồng.

Hơn trăm đôi mắt tập trung vào hai người không chớp.

Thời gian như ngưng kết lại.

Không khí tĩnh lặng tới mức có thể nghe được cả âm thanh của một chiếc lá rơi.

Cuối cùng vang lên hai tiếng thét, rồi bốn chưởng cùng vung lên!

Không phải hai chưởng, mà chỉ trong chớp mắt cả hai người phát ra tới hai chục chưởng!

Một chuỗi âm thanh tiếp liền nhau vang rền như sấm động làm cả toà La Hán Điện rung lên.

Khoảng trống giữa hai đối thủ bị chưởng lực khoét một hố lớn sâu hoắm, bốc đất đá bắn đi xa hàng chục trượng.

Áp lực làm cả trăm người không sao chịu nổi phải lùi cả lại, một số công lực có kém hơn cảm thấy ngực nhói lên.

Thật là một cú đấu chưởng chưa từng nghe chưa từng thấy!

Khói bụi phủ kín quảng trường.

Trong màn u tối đó, thấy một nhân ảnh tung lên cao về phía người của Long Tự Thập Tam Tôn, kèm theo một tiếng hú thê thảm và tiếng la thảng thốt bật ra từ mấy chục miệng người.

Không cần nhìn cũng biết đó là ai, Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh kêu lên hai tiếng thê lương:

- Sư đệ!

Đồng thời tung mình nhảy lên đón lấy, từ trên không chao mình đáp xuống ngay vị trí cũ.

Lúc đó khói bụi đã tan bớt, có thể thấy bộ cẩm bào của Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh đầm máu, từ miệng và mũi Sư Hồn Chuông Quách Tần máu vẫn tiếp tục trào ra.

Hai mắt vẫn tia máu đỏ ngầu, Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh đưa thi thể sư đệ cho một tên đệ tử, từng bước một tới trước Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Tiểu tử! Đền mạng cho sư đệ ta!

Tống Công Đạt lao ra chặn lại nói:

- Không được!

- Người...

- Người đòi mạng cho Quách Tần, còn hàng trăm nhân mạng khác của các cao thủ võ lâm thì ai trả? Chính lão phu muốn đòi món nợ cho nhi tử của ta!

Tôn Vinh nghiêng răng hỏi:

- Các hạ quyết phá bỏ hoà ước?

Tống Công Đạt "hừ" một tiếng đáp:

- Việc đó các ngươi đã làm từ lâu!

Tôn Vinh gầm lên:

- Tiếp chiêu!

Lời chưa dứt, Xích Sắt chuông đã phát.

Tống Công Đạt cũng không chậm trễ, thi triển Khai Sơn chuông đối địch.

Hai lão niên tuổi đều ngoại bát tuần nhưng phát chuông vô cùng thần tốc, thân pháp cũng hết sức mau lẹ, mỗi chuông phát ra đều có kinh lực vạn cân.

Cao thủ đôi bên ngưng thần quan sát, chỉ thấy hai nhân ảnh chập chờn thoát ẩn thoát hiện trong màn chuông ảnh không sao phân rõ địch ra, cùng những âm thanh vang rền không dứt.

Vừa rồi hai cuộc đấu của Lâm Đoàn Nghĩa bao hàm thần công cái thế và võ học thặng thừa, còn bây giờ hai vị cao niên đấu thì thấy rõ sắc thái của những biến ảo tinh diệu và thủ thuật điều luyện đến mức thần kỳ.

Cả hai đều công thủ kiêm toàn, tiến lùi đúng phép, không để đối phương lợi dụng bất cứ một không môn nào.

Cú tiếp chuông vừa rồi, tuy hạ sát được địch nhân nhưng Lâm Đoàn Nghĩa cũng bị nội thương, được Minh Hoá Đại sư dìu ngồi xuống để vận công điều tức, nhưng thấy hai đại cao thủ quá chiêu, chàng mãi mê quan sát đến nỗi quên cả vận công trị thương, thậm nghĩ rằng tuy võ học không uyên thâm bằng nhưng thủ pháp của hai người đều tinh diệu hơn mình nhiều lắm!

Cuộc đấu đã kéo dài quá hai trăm chiêu nhưng vẫn chưa ai giành được ưu thế.

Viên Chân Đại sư đến bên Lâm Đoàn Nghĩa nhẹ giọng nói:

- Thiếu thí chủ! Hãy vận công chữa thương là việc khẩn thiết, để lâu là không có lợi đâu!

Lâm Đoàn Nghĩa cũng cảm thấy đầu váng mắt hoa, "Dạ" một tiếng nhắm mắt hành công.

Viên Chân Đại sư bảo Minh Hoá và vị Giám viện Đạt Ma đứng bên hộ vệ.

Thạch Giác cũng tới canh phòng cho tiểu cửu.

Cuộc đấu giữa Tống Công Đạt và Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh vẫn tiếp diễn rất quyết liệt.

Đã quá ngoài năm trăm chiều.

Hoàng hôn buông xuống Thiếu Thất Phong.

Chợt nghe hai tiếng thét, cùng một tiếng nổ rền như sét, sau đó hai nhân ảnh bật lùi lại.

Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh bay ngược lại ba trượng ngã ngựa xuống, máu từ miệng tuôn ra ồng ộc.

Tống Công Đạt lùi lại bảy tám bước, không gượng nổi ngồi phịch xuống, da mặt xanh mét, mắt nhắm nghiền, hai khoé môi rỉ máu.

Ba chục cao thủ của Long Tụ Thập Tam Tôn kinh hãi la lên, một số quay đầu bỏ chạy.

Từ đám tăng nhân có người thét lên:

- Sát!

Nhiều tiếng hô hưởng ứng:

- Báo thù cho đệ tử Thiếu Lâm!

- Báo thù cho Giám viện La Hán!

Mấy chục bóng tăng bào cả đỏ lẫn vàng như mãnh thú lao vào đám cao thủ của Long Tụ Thập Tam Tôn đang náo loạn, người khoa giới đao, kẻ vung thiền trượng, người xuất chỉ chưởng, bắt đầu tàn sát.

Chưởng môn nhân Viên Chân Đại sư không ngăn lại.

Sáu bảy chục đệ tử Thiếu Lâm đã bị sát hại, kẻ huỷ diệt phải được trừng trị đích đáng.

Tiếng hô xung sát, tiếng rú kinh hoàng của người bị giết làm chấn động cả ngọn Thiếu Thất Phong.

Tiếng thầy người đổ xuống bình bịch, tiếng khí giới va chạm vào nhau loảng xoảng.

Cả trăm năm nay ở Thiếu Lâm Tụ chưa từng xảy ra tình cảnh bi tráng và rùng rợn như thế.

Cuộc chiến khốc liệt diễn ra chớp nhoáng khoảng chừng một khắc thì đình chỉ.

Toàn bộ cao thủ Long Tụ Thập Tam Tôn đều bị tiêu diệt, thi thể nằm chất đống ở trước La Hán Viện, kéo dài cho tới cổng tự, nằm rải rác xen lẫn với đệ tử Thiếu Lâm bị giết vì Âm Phách Sư Hôn.

Tổng Công Đạt tuy thắng được Thuỷ Ngưu Khách Tôn Vinh nhưng bị nội thương trầm trọng.

Viên Chân Đại sư sai người lấy thánh dược trị thương của phái Thiếu Lâm cho uống vào rồi đưa tới Tinh Dưỡng đường chăm sóc.

Lâm Đoàn Nghĩa đã vận công trị thương xong, cơ thể hoàn toàn bình phục, được Viên Chân Đại sư đích thân mời vào Tri Tân Viện đón tiếp.

Cùng tiếp khách với Chương môn nhân có mấy vị Giám Viện Đạt Ma, Tàng Kinh, hai vị Trưởng lão và Minh Hoá Đại sư.

Viên Chân Đại sư đứng lên chấp tay hợp thập, trình trọng nói:

- Lâm thí chủ, Thạch thí chủ và Tổng lão thí chủ kịp tới cứu bốn tự thoát khỏi sát kiếp, toàn bộ tăng lữ của bốn phái không sao nói hết lời cảm kích...

Lâm Đoàn Nghĩa cũng đứng lên ôm quyền đáp:

- Xin Đại sư đừng nói thế! Võ lâm đồng đạo, mỗi khi gặp sự biến tất phải tận lực cứu giúp nhau, có như thế, võ lâm chính nghĩa mới được trường tồn.

Trưởng lão Viên Hoàng Đại sư nói:

- Thiếu Lâm Tự kể từ khi Đạt Ma sư tổ lập phái tới nay đã ngót hai trăm năm, nhưng chưa bao giờ trải qua hoạ kiếp bi thảm như thế. Nếu ba vị thí chủ đến chậm một vài khắc, hơn hai trăm đệ tử tất sẽ bị tiêu diệt, chỉ e cả ngôi cổ tự bây giờ đã biến thành một đồng tro tàn...

Viên Chân Đại sư nhìn Minh Hoá hỏi:

- Sư đệ gặp ba vị thí chủ ở đâu mà cầu được tới đây giải cứu cho bốn tự kịp thời như thế?

Thạch Giác chợt nói:

- Cứu tinh của quý tự không phải là Nghĩa đệ cũng không phải là Tổng lão nhi gì cả...

Viên Hoàng Đại sư ngạc nhiên hỏi:

- Vậy là ai?

Thạch Giác cười đáp:

- Là vị Phương Đạt, sư muội của Nghĩa đệ!

Lâm Đoàn Nghĩa nghe vị Thạch huynh nói vậy thì gật đầu tán thành:

- Thạch huynh nói không sai, nếu không có sự muội báo tin và dẫn hai huynh đệ chúng tôi tới Lôi Âm Tự thì làm sao biết được tin tức của Thiếu Lâm Tự bị Long Tự Thập Tam Tôn hãm hại?

Thạch Giác tiếp lời:

- Hôm đó nếu không có đôi chim Anh Vũ tấn công tên ma đầu mạo xưng Hồng Thần Vũ, chỉ sợ đến bây giờ cả Minh Hoá sư phụ và Nghĩa đệ cũng đã bị giam vào Tùng Vân Sơn Trang rồi!

Viên Chân Đại sư hỏi:

- Chuyện xảy ra thế nào?

Minh Hoá kể lại vụ tàn sát xảy ra ở Lôi Âm Tự và sự xuất hiện kịp thời của Lâm Đoàn Nghĩa, Thạch Giác và Phương Đạt cứu thoát một nửa tăng nhân thoát khỏi độc thủ của Vi Công Bình.

Viên Chân Đại sư nghe xong cất tiếng niệm phật nói:

- A Di Đà Phật! Phật Tổ từ bi mượn bàn tay của ba vị thí chủ và Phương nữ thí chủ cứu được nam bắc nhị tông của phái Thiếu Lâm thoát khỏi diệt vong, công đức đó coi bằng tái tạo!

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Xin Đại sư đừng nói đến công đức. Trong võ lâm có người gặp nguy nan tất có kẻ cứu khốn phò nguy, nếu không vãn bối cũng không sống được tới bây giờ. Nay việc đã xong, huynh đệ vãn bối xin từ biệt...

Minh Hoá vội nói:

- Sao thí chủ vội vàng đi như thế? Ở Lôi Âm Tự chúng ta đã ước định sáng mai sẽ xuất hành, còn kịp thời gian ứng hội mà?

Viên Chân Đại sư cũng nói:

- Năm ngày trước bốn tự tiếp được thiệp mời, ấn định vào đêm trùng cửu. Nay đã có ngựa tốt, bần nạp sẽ cho người chăm sóc đầy đủ, sáng mai lên đường sớm thì chỉ qua giờ thân là tới Tùng Vân Sơn Trang, còn trước mấy canh giờ...

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nói:

- Vì sao Long Tự Thập Tam Tôn đã cho người đưa thiệp tới mà còn tới đây tàn sát?

Viên Chân Đại sư đáp:

- Vì bốn tự khước từ không nhận.

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày hỏi:

- Chẳng lẽ Đại sư không biết rằng Hồi Long Bang thực chất là Long Tự Thập Tam Tôn?

- Vì biết thế nên bản nạp mới không nhận.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Mấy lão hoà thượng này đã biết Quần Anh Đại Hội sẽ là cuộc đấu một mất một còn giữa hai phái chính tà, thế mà từ chối không đến góp thêm lực lượng, để trừ ma hộ đạo, vậy đâu còn tư cách của một phái được coi là Thái dương Bắc đẩu của võ lâm nữa?

Chàng đang tìm lời trách móc nhẹ nhàng thì Thạch Giác đã quát tướng lên:

- Các người biết Long Tự Thập Tam Tôn tổ chức Quần Anh Đại Hội để tiêu diệt võ lâm bạch đạo mà án binh bất động vì sợ tổn hại đến bốn môn thì coi là danh môn đại phái gì? Chúng ta thật hối hận đã bỏ công đến cứu bọn lừa trọc hèn nhát các ngươi!

Lâm Đoàn Nghĩa thất kinh, muốn ngăn lại mà không kịp.

Cả mấy vị tăng lữ mặt đều đỏ bừng.

Viên Chân Đại sư đứng lên chấp tay nói:

- Thúc thúc trách quá lời! Tệ tự có nỗi khổ lòng...

Thạch Giác gạt phắt:

- Không có nỗi khổ lòng nào cả! Cho dù Thiếu Lâm Tự có bị huỷ nhưng trước cảnh nước sôi lửa bỏng của võ lâm, nếu các người tự mình nhận danh hiệu thái sơn bắc đẩu của võ lâm tất phải có hành vi xả thân vì đại nghĩa! Nếu không chỉ được coi là lũ chuột hèn nhát! Sao các ngươi không thẹn vì Nghĩa đệ bị địch nhân chiếm cứ xâm hại Tùng Vân Sơn Trang, thân nhân ở đó không biết sống chết thế nào mà vẫn tới đây cứu các ngươi?

Mọi người nghe vậy đều biến sắc!

Lâm Đoàn Nghĩa liền phân bua:

- Các vị tiền bối! Vị Thạch huynh đây tính tình nóng nảy bộc trực...

Thạch Giác bùng bùng giận dữ đứng lên nói:

- Tiểu tử! Nếu ngươi dung thứ được sự hèn nhát thì cứ ở đây với chúng. Ta cần phải rời xa Thiếu Lâm Tự!

Nói xong bước ra khỏi phòng.

Lâm Đoàn Nghĩa vội chạy theo nói:

- Thạch huynh!

Thạch Giác không thèm quay lại nói:

- Không có gì phải nói nữa! Ta đã bảo là mình không thể lưu lại nơi này thêm một nửa khắc!

Lâm Đoàn Nghĩa đành vội vàng từ biệt chúng tăng rồi bước theo.

Viên Chân Đại sư, Minh Hoá và mấy vị cao tăng cũng theo ra đưa tiễn.

Viên Chân Đại sư nói:

- Vị Thạch thí chủ tính tình nóng nảy quá, đây chẳng qua chỉ là sự hiểu lầm...

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Không sao đâu. Hy vọng sau này huynh đệ chúng tôi hiểu ra đây chỉ là sự hiểu lầm. Xin đại sư chờ khi Tống Công Đạt lão tiền bối bình phục lại, nhắn rằng vẫn bồi có lời từ biệt. Và hứa với vị đó nhất định sẽ lấy được giải dược Mê Độc Cương Thiết Hoàn cứu chữa cho Tống Tử Thuỷ tiền bối.

Nói câu đó, chàng đã bày tỏ thái độ đứng về phía Thạch Giác phê phán quyết định của phái Thiếu Lâm.

Viên Chân Đại sư gật đầu:

- Bần nạp sẽ chuyển lời.

Thạch Giác đứng chờ chàng ngoài sơn môn.

Minh Hoá theo ra tới ngoài cổng nói:

- Xin hai vị chờ cho một lát, Chuông môn nhân đã sai người dắt ngựa ra ngay bây giờ.

Thạch Giác kiên quyết nói:

- Khỏi cần đi! Ta dù phải đi bộ cũng không cần ngựa của các người đâu!

Minh Hoá nài nỉ:

- Thạch thí chủ! Đây là ngựa của Lô Âm Tự đưa cho hai vị để làm điều trượng nghĩa, nhờ chúng mà cứu được phái Thiếu Lâm thoát khỏi họa kiếp...

Thạch Giác ngắt lời:

- Có lẽ như vậy thì hơn!

Lâm Đoàn Nghĩa buông lời phân giải:

- Thạch huynh! Minh Hoá đã có hảo ý như thế...

Minh Hoá tiếp lời:

- Không phải là hảo ý. Tệ tự thỉnh cầu hai vị tới đây, đương nhiên phải có phương tiện. Bây giờ đi bộ thì làm sao kịp tới tham gia Quần Anh Đại Hội, dốc toàn lực trừ ma hộ đạo? Chẳng những thế, bần nạp cùng đi với hai vị thí chủ tới đây, nay xin được đồng hành trở về...

Thạch Giác xoa tay nói:

- Khỏi!

Vừa lúc ấy ba vị tiểu hoà thượng dắt ra ba con ngựa.

Được Minh Hoá và Lâm Đoàn Nghĩa thuyết phục mãi, Thạch Giác mới đồng ý nhận ngựa nhưng cự tuyệt để Minh Hoá Đại sư đồng hành.

Thực ra Minh Hoá cần ở lại Thiếu Lâm Tự để bàn bạc một số việc, chờ đến mai mới lãnh suất đệ tử Lô Âm Tự trở về nên đó cũng là điều hợp lý.

Hai người lên ngựa, Lâm Đoàn Nghĩa từ biệt Minh Hoá rồi cùng Thạch Giác ra roi phóng khỏi Thiếu Thất Phong. Màn đêm bao trùm rất nhanh.

- o O o -